

OSPRAVEDLNĚNÍ SKRZE VÍRU

podle dvou odlišných evangelií

Pavel Grulich

IMPRESUM

Příloha k časopisu Z ráje do ráje 2/2020

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství
Ráj - Juřicová Marcela
Lubenská 630
73911 Frýdlant nad Ostravicí

Tel.: 00420 773 068 047
E-mail: jaromar66@vodafone.de
jaromar66@volny.cz
redakce@zrajedoraje.cz

IČ: 02291959
MK ČR E 15637; ISSN 1801-0059

Layout: Pavel Grulich

OSPRAVEDLNĚNÍ SKRZE VÍRU

podle dvou odlišných evangelií

Máme před sebou otázku, na které závisí naše záchrana spasením, a z toho důvodu je to důležitá otázka, kterou je nutné se zabývat.

Pro některé se tato otázka jeví složitá, protože působí, jako velmi rozsáhlá, a mnozí, kteří si ji zvolí jako téma, tak ji mívají dokonce rozdělenou do několika částí – jakoby více dílů na pokračování. A skutečně se o ní déle hovořit dá, když se chceme více do hloubky zabývat jednotlivými skutečnostmi, které pod ni spadají a není jich opravdu málo.

Cílem tohoto dokumentu především je, aby i ti, kteří dodnes nemají jasno a správně tuto otázku nechápou, ji pokud možno pochopili a to z pohledu biblické pravdy. Ukážeme si, že to podstatné se dá shrnout do celkem jednoduchého, stručného a srozumitelného závěru. K němu se dostaneme ale až ke konci.

Aby takového jasného závěru bylo možno dosáhnout, je třeba se na tuto otázku podívat z obou možných stran – tedy z pohledu pravého evangelia, a také z jeho falešné náhražky, protože i z toho falešného evangelia vychází učení o ospravedlnění z víry a smutné je, že právě tento omyl přijímá i dál šíří velká část křesťanů.

Z tohoto důvodu byl zvolen název: „OSPRAVEDLNĚNÍ SKRZE VÍRU podle dvou odlišných evangelií.“

Dá se říci také: „OSPRAVEDLNĚNÍ Z VÍRY.“ I tohle označení se používá a jedná se o to samé.

Ještě před tím, než se na vše podíváme, si ujasníme, že tu nebude představen pohled a učení nějaké církve. Takže ani na základě učení a postojů nějaké církve se nebudeme na tuto záležitost dívat a vysvětlovat ji podle toho. Vše co tu bude následně uvedeno a vysvětlováno, bude zcela a výhradně jen učení čistě z Bible, jakožto Božího slova. Takže ani za vlastní názor a pohled autora nelze považovat to vše, co je tu sděleno. Pouze je tu poukázáno na biblický kontext, na jehož základě si tu propojíme verše, které s danou otázkou souvisí.

Učení o OSPRAVEDLNĚNÍ SKRZE VÍRU totiž mají snad všechny církve, tedy předpokládejme všechny ty, které tvrdí, že své učení mají založené na Bibli, kterou považují za Boží slovo.

Jednotlivá učení o OSPRAVEDLNĚNÍ SKRZE VÍRU se však liší a mohou vypovídat o něčem jiném, než totéž učení podané jinou církví. To vše v závislosti na tom, zda se ta která církev drží evangelia pravého, nebo falešného.

Boží nepřítel záměrně vnesl do této otázky zmatek a bludy. Snadno dokážeme pochopit důvody, proč to tak je.

Satan totiž nechce, aby křesťané správně chápali učení o ospravedlnění z víry. Proč?

1. Ztrácí tím nad nimi moc.
2. Toto učení vede k záchraně spasením křesťanů, čemuž chce zabránit, jelikož on (satan) už zachráněn být nemůže – pro své přestoupení až za hranici - a tak tuto možnost lidem závidí.

Podíváme se na ospravedlnění skrze víru z pohledu evangelia, které přijímá, a ke kterému se hlásí většina křesťanského světa.

Na úvod je důležité pochopit, že to, co zastává většina, ještě neznamená, že je to skutečně „to“ správné a pravé. Rovněž, pokud je něco jednodušší, líbivější a přijatelnější, také to nemusí být správné a pravé. Vzpomeňme si, jak byla pro první lidi lákavá nabídka i líbivá představa, že mohou vystoupit ve svých možnostech výše, poznat co je dobré a zlé, a být jako bohové. Mělo by to být naopak pro nás velké poučení, abychom nedělali nadále i opakovaně stejné chyby a rozhodnutí na základě toho, co nám přináší líbivější a jednodušeji dosažitelný výsledek.

Skutečné a pravé evangelium je jen jedno. Avšak pokud někdo přijde s jiným odlišným učením a nazývá ho také evangelium, potom se tu dostáváme k rozdělení na evangelium pravé a falešné.

Jako upřímní křesťané (kristovci), tedy následovníci Pána J. Krista se jistě shodneme na tom, že pokud hledáme skutečnou pravdu v Bibli, pak je nutné přihlédnout ke všem místům, kde se pojednává o záležitosti, na kterou hledáme odpověď. Například: „Co je nutné udělat proto, abychom byli zachráněni spasením?“ Pokud to neuděláme a vybereme si jen některá místa, která se hodí do našich představ, nebo pro to, co už léta zastáváme, potom platí, že pouze celá pravda zůstává pravdou a poloviční pravda může být jedině bludem.

Nyní se podíváme, na čem stojí toto zjednodušené evangelium, které přijímá většina křesťanského světa a jaké jsou podle něho podmínky spasení:

1. Víra
2. Přijmutí oběti Pána J. Krista a vyznání svých hříchů
3. Milost

S tím jsou spojeny také tyto největší a nejčastější postoje i tvrzení. Budeme pokračovat v číslování:

4. Boží zákon v podobě Desatera už neplatí.
5. V novozákonní době máme nové přikázání, a to je pouze milovat Boha a své bližní.
6. Neplatí Starý zákon (v Bibli).
7. Skutky (Zákona) jsou naprosto nepotřebné, pro naši záchranu spasením je rozhodující víra a milost.

Když se zaměříme na uvedené podmínky spasení: „1. víra; 2. přijmutí oběti Pána J. Krista; 3. milost,“ nutně by nás to mělo přivést k otázkám:

Je to skutečně dostatečné?

Říká Boží slovo v Bibli že pouze toto stačí?

Není to náhodou tak, že byla vybrána jen určitá část Bible na základě toho, co vyhovuje, líbí se, je přijatelné, a to ostatní bylo vyřazeno a opomenuto?

Nyní se zaměříme na některé uvedené podmínky spasení a současně i na největší a nejčastější postoje i tvrzení, která s tím souvisejí:

1. Víra a skutky

Zde spojujeme první bod se sedmým, jelikož pojmy „víra“ a „skutky“ se mnohdy společně objevují vedle sebe a kolují kolem toho různé odlišné pohledy. Jsou i tací, kteří tvrdí a myslí si, že dělat dobré skutky je nutné, protože právě díky nim budeme

zachráněni. Pak je tu zcela odlišný postoj, a ten říká, že skutky jsou naprosto nepodstatné, zbytečné, o ničem v otázce naší záchrany spasením nerozhodují a důležitá je v této otázce pouze samotná víra. K tomuto postoji mnozí docházejí zejména na základě „Efezským 2:8,9“ - kde je psáno, že záchrana je možná díky milosti skrze víru a není na základě skutků, aby se nikdo nechlubil. Můžeme najít i další podobná místa. Abychom však mohli dojít k jasnému závěru, že skutky jsou ve vztahu k podmínkám spasení naprosto bezvýznamné a nezáleží na nich, potom by na jiných místech v Bibli buď nebyly už zmiňovány vůbec, nebo by jim nebyla dáвана žádná důležitost. Vše je ovšem jinak a skutky na jiných místech zmiňovány jsou:

Ale chceš však vědět, marný člověče, že víra bez skutků je mrtvá? Vidíte tedy, že ze skutků je člověk ospravedlněn a ne pouze z víry. Neboť jako je tělo bez duše mrtvé, tak i víra bez skutků je mrtvá.

[Jakubův 2:20,24,26]

On odplatí každému člověku podle jeho skutků. Věčným životem odplatí těm, kteří se s vytrvalostí v dobrých skutcích snažili o slávu, čest a neporušitelnost.

[Římanům 2:6,7]

Amen, amen, říkám vám: Kdo věří ve Mě, skutky, které dělám Já, bude také on dělat.

[Jan 14:12]

Podobných míst by se tu dalo uvést více a doporučuji si prostudovat celou druhou kapitolu listu Jakuba. Dále i například ve „Zjevení Janově 22:12“, je uvedeno, že Pán přijde brzy a odplatí

každému jednomu podle jeho skutků. V předchozím 11. verši jsou uvedeni jak ti, kteří konají nespravedlnost a znečišťují se, tak i ti, kteří konají spravedlnost a posvěcují se. Z toho je tedy jasné, že odplata podle skutků se netýká pouze bezbožných nevěřících, ale i těch, kteří se stali věřícími křesťany a přijali oběť Pána J. Krista i Jeho milost.

Zde nám Písmo ukazuje, že skutky mají svůj význam a je zcela nebiblický postoj je opomenout a tvrdit, že nejsou důležité a nesehrávají svoji úlohu v otázce záchrany spasením.

Je totiž rozdíl mezi tím, když je záznam, který o něčem vypovídá, jako jediný, nebo jeden z několika. Pokud je jediný a na jiném místě se o téže věci už nepíše, potom je možné na něm o příslušné věci postavit učení. Pokud však jediný není, ale jedním z několika, potom je třeba se podívat i na ty ostatní, co nám k té stejné věci také říkají.

Když se tedy budeme zabývat například tím, co nám přímo Pán J. Kristus říká o podmínkách záchrany spasením, potom je nutné najít v Bibli všechna místa, která se k tomu vztahují. Je třeba zahrnout všechna místa, ve kterých o tom Pán J. Kristus mluví. Pokud do podmínek záchrany zahrneme jen ta místa, která hovoří o samotné víře a jiná vynecháme, snadno si tak vytvoříme učení, nebo tvrzení, že jediné co je třeba a co stačí, je víra. Takový přístup je ovšem nebiblický. Uvedeme si jako příklad některé nejčastěji používané biblické verše:

Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.

[Jan 3:16]

Amen, amen pravím vám: Kdo věří ve mne, má život věčný.

[Jan 6:47]

Z těchto uvedených veršů jasně vyplývá, že pro záchranu spasením, tedy pro získání věčného života, je nutná víra v Pána J. Krista. **Je to však jediná podmínka, a nebo jedna z několika?** Upřednostněme Bibli a dejme stranou vlastní přání, nebo představy o tom, co je nutné pro získání věčného života. Není podstatné, že se něčeho držíte už dlouhou dobu, že jste v tom upevnění a máte podporu většiny. Není ani důležité, co k tomu říká nějaký člověk, kterého považujete za někoho, kdo se v tom vyzná. Důležité je, co nám k tomu říká sám Pán J. Kristus. Ten za svého působení zde na zemi, na tuto otázku několikrát odpovídal. Když si přečteme v evangeliu Lukáše 10. kapitolu a tam verše 25-37, dozvíme se, že ve vztahu k bližnímu nestačí pouze říci, že skrze křesťansko-bratrskou lásku toho bližního miluji, ale že je také třeba mu pomoci, když je v nouzi a má potíže. Tímto je poukázáno na skutky. Takže ne pouze víra a láska jsou dostačující, ale i skutky konané na základě této víry a lásky.

Jiný děj popisuje:

*Jeden z výše postavených mužů se ho zeptal: „Dobrý mistře, co mám udělat, abych získal věčný život?“
Příkázání znáš: Nebudeš cizoložit, nebudeš zabíjet, nebudeš krást, nebudeš vydávat křivé svědectví; cti svého otce i matku.“*

On na to řekl: „To všechno zachovávám od svého mládí.“

Když to Ježíš uslyšel, řekl mu: „Jedno ti ještě schází: Všechno co máš prodej, rozdej chudým a budeš mít poklad v nebi; potom přijď a následuj mne.“

[Lukáš 18:18,19-22]

V tomto příběhu vidíme nejen to, že Pán J. Kristus poukazuje na stálou platnost deseti příkázání, ale opět zde ukazuje

na důležitost skutků. Hovoří v tom smyslu, že pro získání věčného života, tomu dotazujícímu muži ještě něco schází a to jsou právě skutky. Přímo je tu řeč o tom, že se má zajímat o potřeby chudých, jelikož sám je na tom tak dobře, že jim může pomoci.

Kdyby si tedy někdo myslel, že pro získání věčného života stačí pouze věřit v Pána J. Krista, přijmout Jeho oběť, spoléhat se na Jeho milost, milovat Jej, stejně tak i Otce Stvořitele a bližního, potom i takovému člověku by zajisté řekl: Ještě něco ti schází! A to jsou skutky i dodržování deseti přikázání (Zákona).

Jak je to tedy se skutky a vírou? Jaké je jejich vzájemné spolupůsobení a jejich místo v otázce spasení? K jakému závěru, na základě výše uvedených poznatků, bychom měli dojít, pokud chceme k uskutečnění tohoto závěru současně přistupovat s čistou poctivostí, tedy zcela oproštěni od představ a od toho, co nám více vyhovuje, více se nám líbí, a také co se pro nás jeví jako pohodlnější?

Na základě pouhých skutků nezískáme záchranu spasením. Skutky na základě dodržování Zákona nejsou příčinou spasení, ale jsou následkem víry a ospravedlnění. Jednoduše tedy ve skutcích nemáme vidět příčinu, ale následek. Začít to musí vírou a ta se stane teprve příčinou skutků. Skutky samotné jsou pak následek víry, ospravedlnění a protože budou posuzovány a bude podle nich odplaceno, je třeba, aby vycházely z Boží pravdy, Jeho ustanovení a celkovém plnohodnotném následování Pána J. Krista. Skutky jsou na mnoha místech v Bibli také nazývány jako skutky Zákona, což nám naznačuje, že Zákon je stále platný a že to zahrnuje i skutky, které se konají také na základě dodržování Deseti Božích přikázání. To je ale předmětem jiného bodu a k tomu se ještě dostaneme.

2. Boží zákon, Desatero a nové přikázání

Zde se podle zjednodušeného evangelia tvrdí, že Boží zákon zapsaný v Desateru už neplatí a byl nahrazen novým přikázáním podle „Jana 13:34“ - kde se říká, že se máme vzájemně milovat. Nejen, že se ve skutečnosti vůbec nejedná o nějaké nové přikázání, jak nám vysvětluje „1. list Janův 2:7“, ale je třeba přihlídnout k tomu, že Desatero přikázání je odrazem Božího charakteru. Cožpak Boží charakter je už jiný, změnil se, nebo už vůbec není žádný - neplatí? Bůh jasně ve Svém Slově říká, že On se nemění. Druhá věc je, že sám Pán J. Kristus řekl, že Zákon zrušit nepřišel a neřekl to pouze jednou. Potom ještě třetí věc: Nové přikázání je zopakováno u „Matouše“ ve 22. kapitole, kde je psáno:

Mistře, které přikázání je v zákoně největší?“ Ježíš mu řekl: „Miluj svého Pána Boha v celé své mysli, v celé své duši a v celém svém přemýšlení.“ To je největší a první přikázání. Druhé je mu podobné: „Miluj svého bližního jako sebe.“ Na těch dvou přikázáních je postaven celý Zákon a proroci.“

[Matouš 22:36-40]

Co že je na těch dvou přikázáních postaveno, nebo jak jiný překlad říká, že na nich spočívá? Celý Zákon a proroci. Takže tu nejde o nahrazení něčeho v Zákoně, v tomto případě Desatera, ale o vysvětlení, že na tom je to celé postaveno. A to už dává lepší smysl když víme, že první čtyři přikázání z pravého Desatera daného Bohem vyjadřují vztah k Bohu Stvořiteli a páté až desáté pak vyjadřuje vztah ke svým bližním. Takže na těchto dvou velkých přikázáních je skutečně doslova postaveno celé Desatero. Na prvním velkém přikázání stojí 1. - 4. přikázání Desatera, a na druhém velkém přikázání pak 5. - 10. přikázání Desatera.

A dále - opět jako v předchozím bodě, pokud by Desatero mělo zcela ztratit význam a přestat platit, potom by už nemuselo

být v Bibli - Novém zákoně z Desatera vůbec zmiňováno ani jediné přikázání. Je to však zcela naopak a jedno z těch míst si tu nyní uvedeme:

Děti, poslouchejte své rodiče v Pánu, neboť je to spravedlivé. „Cti otce svého a matku“ - je první přikázání se zaslíbením: „Aby ti bylo dobře a abys byl dlouhožijící na zemi.“

[Efezským 6:1-3]

A toto je velmi zajímavé, protože 5. přikázání z Desatera je tu nejen zmíněno, ale označeno jako „první přikázání.“ Jak je to možné a co to znamená? Ukázali jsme si, že první skupina přikázání: 1. - 4. se týká vztahu člověka k Bohu Stvořiteli a druhá skupina: 5. - 10. se týká vztahu člověka k bližním. V druhé skupině tedy první přikázání musí odpovídat pátému z Desatera jakožto celku.

1. - 4. přikázání - vztah člověka k Bohu Stvořiteli

- 1. přikázání = 1. přikázání
- 2. přikázání = 2. přikázání
- 3. přikázání = 3. přikázání
- 4. přikázání = 4. přikázání

5. - 10. přikázání - vztah člověka k bližním

- 5. přikázání = 1. přikázání
- 6. přikázání = 2. přikázání
- 7. přikázání = 3. přikázání
- 8. přikázání = 4. přikázání
- 9. přikázání = 5. přikázání
- 10. přikázání = 6. přikázání

A to naprosto odpovídá a celé to do sebe zapadá. Proto je páté přikázání označeno jako první, protože je prvním přikázáním ve vztahu k bližním, a to nám dává další důkaz o tom, že „druhé největší přikázání,“ podobné tomu prvnímu podle „Matouše 22:36-40“ v sobě obsahuje přikázání z Desatera. Takže dotyčná dvě největší přikázání jsou skutečně zobecněným vyjádřením desatera Božích přikázání. Jedno i druhé vysvětlení vypovídá o lásce a je důkazem toho, že Desatero stále platí. Jestliže nám novozákonní text ukazuje na stálou platnost i jednotlivých přikázání samostatně, a to podporuje stálou platnost Desatera, potom musí platit všech deset přikázání, a ne pouze některá. O tom nás učí jiný novozákonní text:

Neboť kdokoli by celý Zákon dodržel, ale jediné přikázání přestoupil, bude vinen ve všech.

[Jakubův 2:10]

Potom tedy, když platí všechna přikázání, tak platí i čtvrté přikázání o SOBOTĚ a není tak možné tvrdit, že už nezáleží na svátečním dni odpočinku, ve kterém se budou křesťané shromažďovat k bohoslužbě. A tady vidíme, že satanův útok na Boží znamení, kterým je SOBOTA, následují skoro všechny křesťanské církve v dnešní době. I proto nám Boží slovo v Bibli říká, že podle jejich ovoce je poznáme. „Matouš 7. kapitola, verše:15-17“

Současně se nám tu objasnila i celková platnost tzv. „Starého zákona“ v Bibli, jelikož pokud stále platí Desatero přikázání, tak platí i „Starý zákon,“ jelikož právě ten Desatero obsahuje.

Otázku platnosti Zákona řeší i jiné místo v Bibli.

Neboť u Boha nejsou spravedliví ti, kdo Zákon slyší, ale ospravedlnění budou ti, kdo jej plní (čini).

[Římanům 2:13]

Tento verš jednak vylučuje, aby mohl být správný názor, že Zákon už neplatí, a také vypovídá o tom, že dokonce ani pouze uznat, že stále platí, tak to nestačí, ale pro ospravedlnění je nutné jej plnit, nebo činit, to znamená konat podle něj.

A než tento bod opustíme, podíváme se ještě na jedno místo v Bibli. -> Matouš 5:18

Píše se tam snad, že dokud nepomine život Pána J. Krista, tak do té doby nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona?

Nikoli!

Je psáno, že „dokud nepomine nebe i země!“

V tom případě je velmi zarážející a troufalé tvrdit, že Zákon už neplatí, když je nám jasné, že zatím nepominulo ani nebe, ani země. Kdyby bylo psáno, že „dokud nepomine Kristův život,“ potom by bylo možné učit, že Zákon už neplatí, a že Desatero bylo přibito na kříž a podobně.

Mimochodem, o kterém Zákoně asi tak Pán J. Kristus mluvil? Jakého Zákona se verše 17 a 18 u Matouše asi týkají?

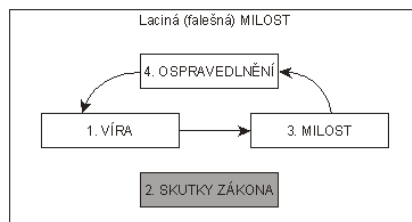
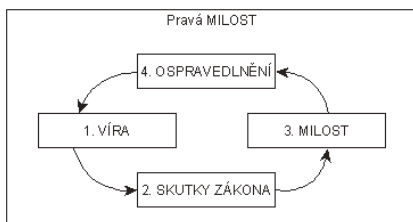
Za Kristova života byl pouze ten Zákon, který dnes známe pod označením „Starý.“ Tady se však můžeme zamyslet ještě hlouběji a uvědomit si, pro svoji božskou podstatu mohl i Kristus vědět, že následně vznikne další část zákona, která ne, že ruší tu předchozí, ale doplňuje ji. Pak by se nad tím udělal závěr ten, že

dokud nepomine nebe a země, tak nepomine žádná část Zákona z těch, které kdy Bůh pro tuto zemi dal.

Co říci k Zákonu na závěr? Nejlépe to, že: **kdo tvrdí, že Starý zákon už neplatí, ten dostatečně a správně nepochopil, co nás učí ten Nový.**

3. Milost

Tento bod přímo navazuje na dva předchozí a celé to můžeme shrnout dohromady. Vzájemný vztah milosti, ospravedlnění z víry a skutků Zákona, pokud přihlédneme nejen k určitým místům v Bibli, ale ke všem, je tento: Jelikož je víra bez skutků mrtvá (Jakubův 2:20,24,26), skutky jsou nutné jako následek víry. Jsou-li skutky v souladu s Boží vůlí, Zákonem a přikázáními, teprve potom se nás týká milost a mocí Toho, který ji uděluje, může dojít k našemu ospravedlnění z víry. Bez skutků Zákona tedy není záchrany a ospravedlnění kvůli víře a milosti. Ještě zjednodušeněji řečeno: Máme-li víru, pak jejím následkem jsou skutky a díky tomu teprve milost zajistí naše ospravedlnění hříchů z minulosti. Proto se to nazývá „ospravedlnění z víry,“ jelikož vírou to začíná. Pokud to vírou ovšem i skončí s názorem, že skutky zákona nejsou třeba, potom milost nevykoná ospravedlnění.

Zcela nesprávně se také nazývá období po Kristu „dobou milosti.“ Skutečná doba milosti nastala ihned po pádu prvních lidí do hříchu. Kdyby tomu tak nebylo, tak by zemřeli ihned po první neposlušnosti, protože bylo Bohem řečeno, „že v den, ve který bys z něho jedl, smrtí umřeš.“ (*Genesis 2:17*)

Kdyby se ihned nezjevila Boží milost a neposkytla tak lidem čas na jejich nápravu, potom by ihned zemřeli a nepřišla by po nich ani žádná další generace.

Že se nemůžeme lacině a za všech okolností pouze spoléhat na milost a obět' našeho Spasitele, nám velmi dobře vysvětluje tento biblický text:

Nebot' jestliže dobrovolně hřešíme po přijmutí poznané pravdy, nezůstává už více oběti za hříchy, ale nějaké hrozné očekávání soudu a žár ohně, který bude stravovat odpůrce.

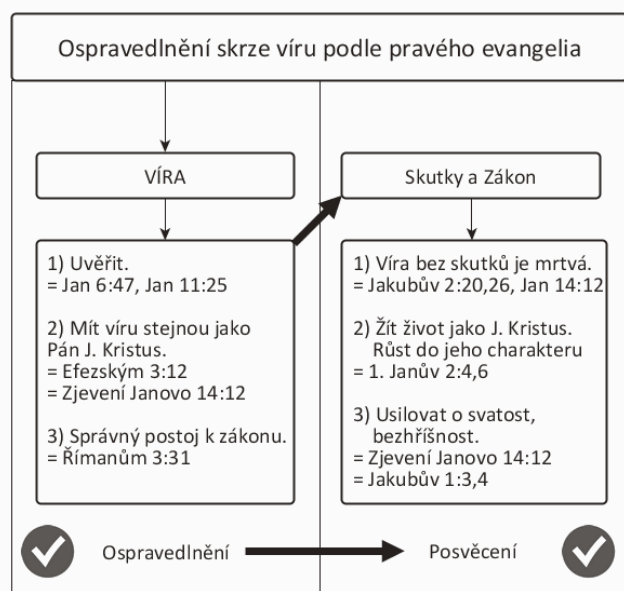
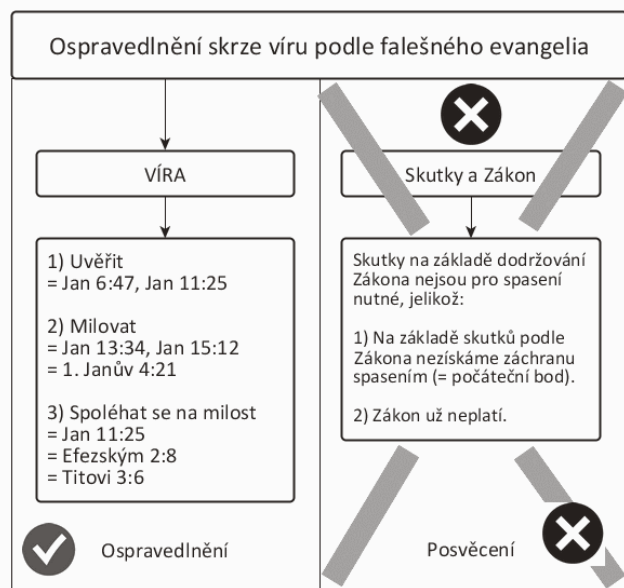
Kdo by pohrdl Mojžíšovým zákonem, umírá bez slitování na základě svědectví dvou nebo tří svědků.

Uvažte, o kolik horšího trestu bude hoden ten, kdo by pošlapával Syna Božího, a znevážil krev smlouvy, kterou byl posvěcen, a Ducha milosti zneuctil?

[Židům 10:26-29]

Text nám vysvětluje, že pokud budeme nadále hřešit i po tom, co přijmeme poznanou pravdu, potom se nás Spasitelova obět' za hříchy už netýká. Můžeme mít pak víru v Něj a lásku k bližnímu jakoukoli, ovšem nebude nám to nic platné. Dále nám tento text také vysvětluje, že dobrovolné hřešení způsobuje zneuctění Ducha milosti. Takže ani milost tu není pro věřícího křesťana vždy a za všech okolností.

Rozdíly v naukách o ospravedlnění skrze víru.

Shrnutí:

Skutky na základě dodržování Zákona nejsou příčinou spasení, ale jsou následkem ospravedlnění jako součást posvěcení. Skutky a dodržování Zákona tedy nejsou z plánu záchrany spasením vyloučeny.

A tak, jak bylo v úvodu řečeno, si máme ukázat, že to podstatné se dá shrnout do celkem jednoduchého, stručného a srozumitelného závěru. A proto, pokud se doted' zdálo být vše složité, tak nyní z toho vyvodíme závěr, který bude pro všechny, věřím, srozumitelný.

Ten zní takto:

„Samotné skutky, které konáme na základě poslušnosti Zákona, nám záchranu spasením nezajistí. Avšak, jelikož podle tvrzení mnoha míst Bible, mají i ony svoji důležitost pro spasení, potom platí, a toto je ta nejdůležitější část, kterou je třeba si pamatovat, že:

**„Bez skutků podle Zákona
nemůžeme být ospravedlněni z víry!“**

Je to možné vyjádřit i tímto jiným způsobem:

**„Bez skutků podle Zákona
nám milost nezajistí ospravedlnění z víry!“**

Skutky podle Zákona v sobě zahrnují tedy i skutky, které konáme na základě poslušnosti DESATERA BOŽÍCH PŘIKÁZÁNÍ. Například: "Nebrat Boží jméno nadarmo, světit sedmý sobotní den odpočinku, nezpodobňovat si našeho Pána pomocí obrazů, soch," a tak dále.

A toto vše, co tu dosud bylo napsáno a ještě dále napsáno bude, není moje tvrzení. Neříkám to já, ale Bible, takže pokud je něco, nebo snad i vše z toho, co tu dnes čtete nepříjemné pro vaše oči, protože věříte a chcete věřit něčemu jinému, tím pádem vás to vede k tomu, abyste to, co se tu píše, označili jako bludy, potom vás odkazují na ty osoby, které Bůh pověřil psaním Bible, psaním Jeho – Božího slova. A nebo přímo na Něj samotného vás mohu odkázat, protože to je Jeho slovo, takže pokud máte dost odvahy, troufalosti a drзости, zkuste to vytknout našemu Stvořiteli, že Jeho slova jsou bludy. Ale to, co tu dnes bylo uvedeno, do sebe zahrnuje všechny důležité oblasti, všechna potřebná místa, která k této otázce patří a jen skrze tato všechna dohromady, je možné tuto otázku správně vyložit a pochopit. Bylo poukázáno na kontext (sounáležitost). Ne jak někteří, kteří si vybírají jen něco z toho, určité části, protože takhle je to pohodlnější pro jejich zvyky a to, čemu oni říkají „život s Kristem, nebo život v Kristu!“

Omyl vyplývající z falešného evangelia spočívá ve víře, že vše bylo vykonáno na kříži a pouze to stačí přijmout. Ospravedlnění skrze víru podle falešného evangelia tak zcela postrádá „posvěcení.“ Spoléhá se tu pouze na „ospravedlnění“ ve vztahu k nesprávně pochopené víře a (laciné) milosti.

Uvěřit v Pána J. Krista neznamena pouze uvěřit v Jeho bytí a Jeho spasitelnou moc, avšak znamená to také poznat Jeho život, tento Jeho život i přijmout a následovat.

V čem všem spočívá ono „žít Kristův život?“ Je toho hodně a uvedeme si tady jen takový jeden příklad.

Představme si, jak by to asi vypadalo, kdyby se na chvíli v těchto dnech Pán J. Kristus přišel podívat na tuto zem a pobýval tu.

V tomto ději sehraje důležitou úlohu záležitost dne odpočinku, tedy i dne pro konání bohoslužeb.

Nebylo Boží vůlí, aby byla přenesena posvátnost tohoto dne ze SOBOTY na neděli. To byla výhradně vůle lidská. Kdyby to tak Bůh chtěl, Pán J. Kristus by sdělil, že se tak má stát a stalo by se tak ihned na základě činu apoštolů. Nejen, že Bible se o tomto nikde nezmiňuje, a to je důkaz, že to Boží vůle není, ale kdyby se tak stát na základě vůle Boží a Pána J. Krista mělo, stalo by se tak ihned po Jeho vzkříšení a nikoli až o nějakých 300 let později rozhodnutím člověka. Hlavně by se Pán J. Kristus o tom zmínil a bylo by to v Bibli zapsáno. Když totiž mohl hovořit o událostech, které nastanou až v daleké budoucnosti, těsně před Jeho příchodem, tím spíše by mluvil i o události, která má nastat ihned po Jeho odchodu po vzkříšení, a také, že má nastat z důvodu samotného vzkříšení.

Kdyby se tedy nyní Pán J. Kristus přišel podívat na tuto zem a chodil tu, zopakovala by se událost na základě verše: „Lukáš 4:16“. Chtěl by podle zvyku vstoupit v sobotní den do synagogy, povstat a číst. Předpokládejme, že by to v našich podmínkách nebyla synagoga, ale křesťanská sborová modlitebna. Jednu takovou by objevil, chtěl by vejít, ale vstoupit by nemohl, protože by byla uzamknutá. Bohoslužby se v ní totiž konají v neděli. Co by na to asi náš Pán řekl?

...Ale až přijde Syn člověka, zdali nalezne víru na zemi?

[Lukáš 18:8]

Nalezne úplně něco jiného než pravou víru. Najde něco jako „pseudovíru,“ která už není Jeho, protože ti co tvrdí, že v Něj věří, už „nechodí tak, jak chodil On!“

Kdokoli ale zachová jeho slovo, v tom je opravdu Boží láska dokonalá. Podle toho poznáme, že jsme v něm. Kdo říká, že v něm zůstává, ten má chodit tak, jak chodil on.

[1. List Janův 2:5,6]

Kdo chce zůstat v bludu a považovat ho za pravdu, ten bude skutečnou pravdu odmítat, protože odporuje přáním a představám hříšného srdce. A kdo si chce hříšné srdce zachovat, ten si musí na hřích zvyknout a považovat ho za normální stav. Tento postoj bude vždy přijatelnější, protože je pohodlnější a jednodušší. Je totiž snadnější v hříchu setrvat, než se od něho odpoutávat.

S těmito dvěma odlišnými evangelií je to jako se dvěma odlišnými jablky. Jablko, které vypadá moc hezky na pohled a proto si je skoro každý vybere, však uvnitř skrývá zatracení. Avšak to druhé jablko, které se na pohled nelíbí a vypadá jako zkažené, skrývá uvnitř sebe záchranu. Možná by to ještě lépe šlo přirovnat ke dvěma nákladům. Ten první je lehký, obsahuje podstatně méně věcí a dá se tak mnohem snadněji unést. Mnozí se proto pro něj rozhodnou, lehce se jim nese a tvrdí, že mají všechno. Pak přijde silný vítr a odnese je i s tím lehkým nákladem. Naproti tomu náklad těžký je pro většinu nežádoucí, protože se nese těžce. Obsahuje mnohem více věcí a tedy vše potřebné, a proto kdo se pro něj rozhodne pak právem může říci, že všechno má. Místo toho se však zabývá otázkou, zda skutečně má a nese vše důležité. Pak když přijde stejný silný vítr, tak velká váha nákladu způsobí, že člověk, který jej nese, zůstane pevně stát, aniž by s ním vítr nějak zásadně pohnul.

Které evangelium jste si zvolili vy?

Velkým omylem, kterému věří značná část křesťanů, je způsob chápání oběti Pána J. Krista ve vztahu k naší součinnosti. Pokud se řekne, že již nastalo naše spasení (zachránění) a naše očistění Jeho obětí, tak když přihlédneme k tomu všemu, co jsme si dnes z Bible uvedli, nemůže to znamenat, že naše záchrana spasením je již zapečetěna. Správné porozumění spočívá v tom, že Pán J. Kristus učinil vše potřebné k tomu, aby naše spasení mohlo být uskutečněno. Naše součinnost pak znamená, že to, co Kristus učinil, tedy tu Jeho oběť, přijmeme, ale také přijmeme nutnost

mít Jeho víru a tím tedy i s Boží pomocí usilovat o zbavování se hříchů. A pod to patří i konání skutků podle Zákona. A pak, pokud se uvádí, že spasení už nastalo, je tím myšleno, že ta Kristova oběť již proběhla, stala se, je minulostí a nelze ji zrušit. Neznamená to však, že máme jistotu spasení a že Pán J. Kristus nás „už“ zachránil.

Vy, kteří jste dostali vysvětlení o „Ospravedlnění skrze víru,“ berte prosím vše, co je tu napsané vážně a přemýšlejte. Není důležité, co nám vyhovuje, líbí se nám, naplňuje nás, nebo v čem se cítíme dobře. Důležité je, co říká Boží slovo v Bibli. Myslíte, že se stačí spoléhat na „nějakou“ víru, „nějaké“ učení, hlavně že ústřední postavou toho všeho je Pán J. Kristus, nebo Duch svatý? Víte, co Pán J. Kristus, v rozhodující den řekne mnohým křesťanům, kteří vyznávali Jeho jméno i Ducha svatého? „Nikdy jsem vás neznal.“ Řekne to činitelům nepravosti a to jsou ti, kteří se dobrovolně dopouští hříchů. Nepravost, je jiným slovem, hřích a hřích je přestupování zákona (1. List Janův 3:4), tedy i jednotlivých příkázání.

Jak dlouho ještě bude čas, si svůj život a vztah s Pánem srovnat?

Ne každý, kdo mi říká: Pane, Pane, vejde do nebeského království, ale ten, kdo činí vůli mého Otce, který je v nebesích.

Mnozí mi v onen den řeknou: ‚Pane, Pane, copak jsme ve tvém jménu neprorokovali a tvým jménem nevyháněli démony a copak jsme ve tvém jménu nečinili mnoho mocných činů?‘

A tehdy jim vyznám: ‚Nikdy jsem vás neznal. Odejděte ode mne, činitelé nepravosti.‘

[Matouš 7:21-23]

A podle toho víme, že jsme jej poznali, jestliže dodržíme jeho přikázání.

Kdo říká: "Znám jej," a jeho přikázání nedodrží, je lhář a pravda v něm není.

Kdokoli ale zachová jeho slovo, v tom je opravdu Boží láska dokonalá. Podle toho poznáme, že jsme v něm.

Kdo říká, že v něm zůstává, ten má chodit tak, jak chodil on.

Bratři, nepíši vám nějaké nové přikázání, ale staré přikázání, které jste měli od počátku. To staré přikázání je to slovo, které jste slyšeli od počátku.

1. list Janův 2:3-7